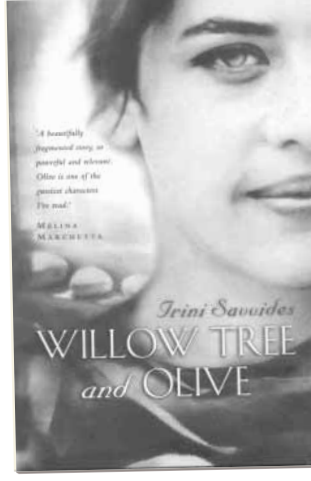
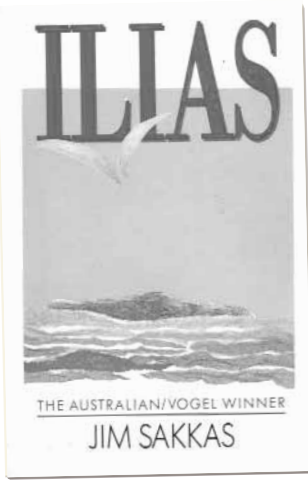
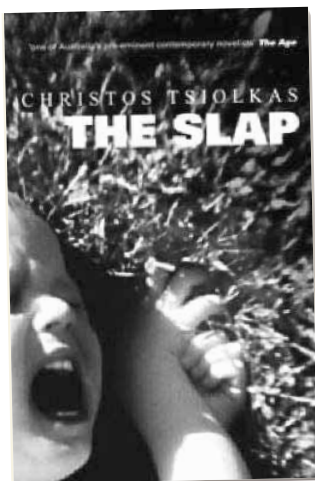

Δεν ξέρω για σας, αλλά προσωπικά πιστεύω ακόμη στον Άγιο Βασίλη. Έχω μάλιστα έρθει σε επικοινωνία μαζί του προκειμένου να του ζητήσω το δώρο που θέλω να αφήσει κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο και πιο συγκεκριμένα δίπλα από την φάτνη: το νέο βιβλίο του Χρίστου Τσιόλκα «The Slap». Επειδή όμως δεν μπορώ να μένω με τα χέρια σταυρωμένα περιμένοντας τον Άγιο να κάνει την πανηγυρική του είσοδο μέσω της καμινάδας την οποία ούτως ή άλλως δεν έχω, αφιερώνω κάθε ελεύθερο δευτερόλεπτο ρουφώντας κυριολεκτικά τις παιδικές εμπειρίες του γεννημένου στην μαρτυρική Τένεδο, και μεγαλωμένου στην Μελβούρνη Δημήτρη Κακμή, όπως ο ίδιος τις καταγράφει στο «Mother Land», το πρώτο του δηλαδή βιβλίο. Έχω ήδη υποσχεθεί στον εαυτό μου πως μόλις ξεμπερδέψω με τον Τσιόλκα θα αφιερωθώ ολοκληρωτικά στην ανάγνωση του «Willow Tree and Olive» της Ειρήνης Σαββίδη, εκτός βέβαια και αν στο μεταξύ η «αγαπημένη» μου Κατερίνα Cosgrove κυκλοφορήσει - επιτέλους! - το νέο της πόνημα, όπως τουλάχιστον μου ψιθύρισε πρόσφατα κοινός γνωστός.

Καθώς έγραφα το γράμμα - παράκληση προς τον Άγιο Βασίλη, ήρθαν στο μυαλό μου τα βιβλία εκείνα των Ελληνοαυστραλών συγγραφέων δεύτερης και τρίτης γενιάς που κατά καιρούς μου κράτησαν συντροφιά, λειτουργώντας μάλιστα σαν κάποιας μορφής καταπραυντικού κατά της αίσθησης μοναξιάς που πάντα караδοκει πίσω από τις κουρτίνες και κλειστά παράθυρα, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να τυλίξει στα αραχνούφρατα δίκτυα της τον αμέριμνο μετανάστη. Ανάτρεξα λοιπόν στην μικρή μου συλλογή και «ανέσυρα» τα κάτωθι ονόματα, τα οποία και παραθέτω για λόγους τους οποίους θα εξηγήσω στην συνέχεια: Δημήτρης Σακκάς, Φωτεινή Επανωμείτη, Αντιγόνη Κεφάλα, Αγγελος Λουκάκης, Κον Ανεμογιάννης, Κόμνηνος Ζερόβος, Πολ Καστάνιας και Βασίλης Κωστάκης. Να μην παραλείψω να προσθέσω στην σχετική λίστα την παντρεμένη με Έλληνα Gillian Μπούρας, τις γυναίκες τα έργα των οποίων κοσμούν τις σελίδες της εξαιρετικής συλλογής «Mothers from the Edge» (επιμέλεια: Ελένης Νίκας) καθώς και τους προαναφερόμενους Τσιόλκα, Κακμή, Σαββίδη και Cosgrove. Ένα το κρατούμενο και συνεχίζουμε.

Παρένθεση: κάποτε είχα ρωτήσει την Κατερίνα Cosgrove ποιο είναι εκείνο το στοιχείο που πρέπει απαραίτητα να έχει ένα έργο τέχνης το οποίο θέλει να ονομάζεται ελληνικό. Χωρίς δεύτερη σκέψη μου είχε απαντήσει: «ο πόνος». Τα λόγια της έρχονται στον νου μου κάθε φορά που πέφτει στα χέρια μου βιβλίο Ελληνοαυστραλού. Γιατί αν υπάρχει κάτι που - τουλάχιστον στις περισσότερες περιπτώσεις - τα συνδέει, εγκαθιστώντας τα στην θέση του συνοδοιπόρου στο άρμα της ελληνικής κουλτούρας, είναι είτε η απέραντη θλίψη που μονίμως βρίσκει μπροστά του ο μετανάστης-γονέας - συναίσθημα το οποίο τον ακολουθεί σαν άδικο κατάρρα τόσο στην γενέτειρα όσο και στην νέα πατρίδα - είτε η οδυνηρή αίσθηση - «αδικαιολόγητης» εκ των πραγμάτων - ελπίδας που διακατέχει τον απόγονο του να επιστρέψει μια μέρα στα πάτρια εδάφη νικηφόρος, τροπαιούχος αλλά - κυρίως - ως ίσος ανάμεσα σε

Η νέα γενιά, ο Γιώργος Χατζηβασίλης και οι παροικιακοί μας οργανισμοί

ίσους. Κλείνει η παρένθεση.

Δεύτερη παρένθεση: αλήθεια πότε επιτέλους το ελληνικό κράτος θα καταλάβει την σπουδαιότητα του έργου των διανοούμενων της διασποράς και πότε θα έρθει εκείνη η ημέρα που - αφού μιλάμε για συγγραφείς - οι σοφοί μας ηγέτες θα διατάξουν την μετάφραση των έργων τους στα ελληνικά; Και αφού οι εν Ελλάδι «ηγέτες» ημών είχαν την τύχη να γεννηθούν με αυτιά που δύσκολα ιδρώνουν, δεν θα έπρεπε λογικά εμείς ως κοινωνία Ελλήνων Αυστραλίας να δημιουργήσουμε το κατάλληλο εκείνο φορέα που σκοπός του θα ήταν αφενός η συλλογή των συγκεκριμένων συγγραμμάτων, και αφετέρου η διανομή και «διαφήμιση» του στην υπόλοιπη παροικία; Κλείνει και η δεύτερη παρένθεση.

Θεατρικοί

Πρόσφατα είχα την τύχη να έρθω σε επαφή με την Ελένη Τσεφάλα (παρεμπιπτόντως, μην παραλείψετε να διαβάσετε την ανάλυση που επιχειρεί στο θεατρικό έργο της Σοφίας Ράλλης - Καθαρείου, την οποία μπορείτε να βρείτε στις σελίδες του ειδικού αφιερώματος το οποίο διανέμεται δωρεάν με την σημερινή έκδοση του «Κόσμου»). Αν και γεννημένη στον Καναδά, η Τσεφάλα σπούδασε στην Ελλάδα και πρόσφατα βρέθηκε στην Αυστραλία με υποτροφία του Πανεπιστημίου Κρήτης προκειμένου να εμβαθύνει τις έρευνες της στο θεατρικό έργο των Ελλήνων της διασποράς.

Επειδή το ένα χέρι νίπτει το άλλο, ήρθε κάποια στιγμή και η σειρά μου να ανταποδώσω την υποχρέωση. Το μόνο που ζήτησε η Τσεφάλα ως ανταπόδοση για το άρθρο το οποίο μας παραχώρησε για δημοσίευση ήταν να την φέρουμε σε επαφή με Ελληνοαυστραλούς θεατρικούς συγγραφείς δεύτερης και τρίτης γενιάς. Μέσα σε λίγα λεπτά η σχετική λίστα ήταν έτοιμη: Βασίλης Κοκάρης, Αντρούλα Καβαλλάρη, Κώστας Νίκας, Αλέξ Λύκος, Βάνα Αργύρη.

Ποια σχέση όμως έχουν τα όσα ονόματα έχουμε αναφέρει μέχρι τώρα είτε με τον Γιώργο Χατζηβασίλη είτε με τους κοινοτικούς μας οργανισμούς; Πριν προχωρήσουμε στην λύση του γρίφου, ας μας επιτρέψετε να αναφέρουμε πως στα δέκα ή τόσα χρόνια της πορείας του στον Τύπο της ελληνικής παροικίας του Σίδνεϊ, ο γράφων είχε την ευκαιρία να έρθει σε επαφή με - και να πάρει συνεντεύξεις από - δεκάδες νεαρούς Ελληνοαυστραλούς που διαπρέπουν στις τέχνες και τα γράμματα, και των οποίων τα ονόματα θα ήταν ανθρωπίνως αδύνατο να αναφέρουμε χωρίς να διατρέχουμε τον κίνδυνο να παραλείψουμε κάποιους εξ αυτών. Ειδικά κατά την διάρκεια της πορείας μου ως αρχισυντάκτης του δίγλωσσου Epsilon - προσάψετε μου αν θέλετε τον τίτλο του εγωμανή, αλλά πιστεύω ακράδαντα πως θα τύχει της ευοίωνης κριτικής από τον ιστορικό του μέλλοντος - είχα την τύχη να δω τα πράγματα από ελαφρώς διαφορετικό οπτικό πεδίο από εκείνο της πεπατημένης, και μπορώ χωρίς φόβο να καταθέσω την άποψή μου: η Ελληνική παροικία του Σίδνεϊ και όχι μόνο, σφύζει από ταλέντο. Αρκεί βέβαια κάποιος - για ποιους άραγε ηχεί ο μονότονος κτύπος της καμπάνιας; - να αντιληφθούν όχι μόνο το πόσο σπουδαίο «εργαλείο» έχουν στα χέρια τους αλλά και να αποφασίσουν να δώσουν την ευκαιρία στην νέα γενιά να οδηγήσει με σταθερά βήματα τους οργανισμούς μας προς το μέλλον.

Απάντηση

Στο σημείο αυτό έφτασε η ώρα να κάνει την εμφάνισή του και ο Γιώργος Χατζηβασίλης. Ο οποίος για χρόνια τώρα φωνάζει - δεν είναι υπερβολή: το πληρολόγιο του έχει βγάλει κυριολεκτικά... μαλλιά - για την ανάγκη να αποσυρθούν οι κάθε είδους «οπισθοδρομικοί» από τις θέσεις που κρατούν στα συμβούλια των οργανισμών της παροικίας μας και να παραδώσουν τις καρέκλες τους νέας γενιάς. Καταλαβαίνω απόλυτα το άγχος που τον διακατέχει. Δεν είναι άλλωστε λίγο να νιώθει κανείς πως οι παλαιότεροι του - όση αλήθεια και αν περιέχουν - περνούν σχεδόν απαρατήρητοι από τους απανταχού ανεύθυνους... υπεύθυνους, οι οποίοι μάλιστα έχουν την μοναδική ικανότητα να διαγράφουν με μια μονοκονδυλιά τα όσα δεν τους συμφέρουν, θεωρώντας τα απλά ακόμη μια φωνή βοώντων εν τη ερήμω.

Ας μας επιτρέψει λοιπόν ο εκλεκτός συνάδελφος να ενώσουμε και την δική μας φωνή με την δική του. Ας μας επιτρέψει παράλληλα να «τρεξουμε» το θέμα και πιο κάτω. Σήμερα λοιπόν καταθέτουμε - ή για να ακριβολογούμε έχουμε ήδη καταθέσει - αρκετά ονόματα νέων ανθρώπων ικανών να ηγηθούν αν μη τι άλλο, τουλάχιστον την πολιτιστική πλευρά των Ελληνικών Οργανισμών και Συλλόγων της Αυστραλίας. Εκείνο που δεν μπορούμε βέβαια να πούμε με σιγουριά είναι αν τα ονόματα που παρέλασαν από το σημερινό «εν κατακλείδι» έχουν και τα απαραίτητα εκείνα «προσόντα» - φαντάζομαι το «πιάσατε» το υπονοούμενο - προκειμένου να αντεπεξέλθουν στις ιδιαίτερες και ειδικές... ανάγκες των εν λόγω συλλόγων. Άλλωστε κάτι τέτοιο μόνο στην πορεία μπορεί να αποδειχθεί. Δυστυχώς για να φτάσουμε σε αυτό το σημείο θα πρέπει πρώτα κάποιος... δεινόσαυροι να αποφασίσουν να μας αδειάσουν την γωνιά. Και όπως λέμε στο ποδόσφαιρο: η μπάλα είναι στην κατοχή σας, κάντε παιχνίδι.

Ευλόγως θα παρατηρήσετε πως η κουλτούρα από μόνη της δεν μπορεί να εγγυηθεί την μακροβιότητα κανενός οργανισμού. Θα συμφωνήσω μαζί σας, προσθέτοντας πως είναι συνάμα επιβεβλημένη και η συνεισφορά των τεχνοκρατών. Εδώ και αν δεν υπάρχει πρόβλημα. Άλλωστε υπάρχουν δεκάδες νεαροί συμπατριώτες που κρατούν στα χέρια τους τα ηνία εταιριών με μπάτζετ σαφώς ανώτερα ακόμη και εκείνων των πλέον μεγαλύτερων οργανισμών μας. Και εν κατακλείδι, όταν κάποιος διατρέπεται στον ρόλο καπετάνιου πολυεθνικής, δεν θα λιποψυχήσει μπροστά στο εμπόδιο του Συλλόγου «Τρία Πουλάκια Κάθονται». Αρκεί βέβαια να του δοθεί η ευκαιρία.

Μήνυμα προς Φωκίων Βούρο

Η στήλη είχε στο πρόσφατο παρελθόν κάποιες «μικροδιαφορές» με τον κ. Φωκίων Βούρο. Ο γράφων θέλει πάντως να πιστεύει πως ο κ. Βούρος παραμένει αν όχι φίλος, τουλάχιστον αναγνώστης της στήλης. Αν μη τι άλλο, το μήνυμα που λάβαμε από τον κ. Αρίσταρχο Καλλίστο τον αφορά άμεσα.

«Αγαπητέ Σάββα» γράφει ο κ. Καλλίστος. «Διαβάζοντας την σελίδα σας είδα την επιστολή του Φωκίων Βούρου τις 25ης Νοεμβρίου 2008. Μου θύμισε το όνομα και το επώνυμο κάποιου παλιού συμμαθητή μου στο δημοτικό. Θα ήθελα να είχα την ταχυδρομική διεύθυνση του προκειμένου να έρθω σε επαφή μαζί του, αφού δεν έχω ηλεκτρονική διεύθυνση, ή τουλάχιστον το τηλέφωνο του. Ευχαριστώ. Αρίσταρχος Καλλίστος».

Αν μας διαβάζει ο κ. Βούρος παρακαλείται όπως έρθει σε επαφή με τον γράφοντα - είτε μέσω email είτε στο τηλέφωνο της εφημερίδας - προκειμένου να του δώσουμε το τηλέφωνο του παλιού συμμαθητή του.